

Faludi Ádám

Fegyvertelen séták egy álmos kisvárosban

*Ébresztő magyarok! Vályúhoz!
Takarodó! Feküdj!*

(Graffiti)

I.

Mercedesben töltöttem az éjszakát.

A vicc kedvéért. Vicc FOR SALE.

Vágyleszállítás; a reggelhez rendelt engedékenység nevében. A nyáreleji megbocsátást ingyen adom mellé, elnézéssel a kivételes bánásmódért.

Hogy legyen hol halászni a zavarosban. Zimmezum.

Pihent voltam, ahhoz kétség nem fér, de a fizikai fáradtság legcsekélyebb hiánya nélkül.

Sajgott minden tagom, égett a talpam, naplemente vöröslött a szemem szegletében, borosta lepett. A saját jogutódomnak éreztem magam, akinek mesterséges halállal szűnt meg az elődje.

Egy kétéves, nyeretlen napszemüvegre bíztam a rejtegetnivalóimat, úgy vettem célba a Gála cukrászda teraszát. Bőkezű nyárfák vattavirága, hála nektek a puha léptekért! A zökkenőmentes feltámadás igazán rámfért.

A Gála cukrászdáról elég annyi, hogy ott volt a szomszédban. A gyér forgalmú utcára néző terasza szabadtéri színpad gyanánt, naponta újabb ősbemutatókkal rukkolt elő.

Rendeltem egy Lehár kelyhet, egy kávé, és igyekeztem megfontoltan elterjedni a fehér műanyagszéken. A kellemesen hűvös reggelhez igazodni; kisímulni, egészséges reményekkel telítődni. Madárfütty és egyebek, kik vagytok a megfelelő menedékekben! Talán csak a felloccsolást hagyván háborítatlanul az utcának, mert az nekem nem állt volna jól. A körülmények ellenére hálával gondoltam a törődésre. – Ha eszembe jut, amit érted tettem, a relaxáció démonja máris megverten elsompolyog. Mercedes! Mercedes!

Efféle feltunningolt zagyvalékok sodródtak fejemben az árral szünet nélkül.

Rövid kókadozást követően megejtettem az első önellenőrzést.

– Hogyan is állunk azzal a háborodott vegetatív működéssel?

A kockacukor jókorát koppant a bőklászó galamb hátán, az meg ész nélkül repült a járdáig. Döglött béka mondá; kutykurutty. Elaggott galambja. Nem is bíztam el magam azonnal.

Megittam a kávé, rágyújtottam és hagytam, hogy jóvágású, elégedett reggellé alakuljak át. Még csak félúton jártam, ezért kértem egy gint narancslével, hogy teljes legyen a kör. Nem a

Gines Rekordok Könyve lebegett előttem, mindössze megkezdtem szokásos napi szórakozáso-
mat a rizikófaktorokkal.

Mercy cherry.

A biztató jeleket mindkét kezemen megszámlolhattam volna, csakhogy nem akartam kétes
kimenetelű kalandokba bocsátkozni. Dolgom ugyan temérdek, de munkaképtelenségem napja-
iban jobb szerettem munka helyett valami más jellegű bajt zúdítani a nyakamba. Ha tudtam
volna, hogy aznap mi áll a házhoz, bizonyára hagyom a töprengést a pokolba, és menekülök,
amerre látok.

De nem tudtam.

A gyanú árnyéka nem sötétlett elég erősen. Lehet, hogy a napszemüveg miatt, amit közben
levettem. Azért vettem le, mert úgy éreztem, hogy összekuszálja a képzeletemet. Tréfát új
velem. Üvegfalat von közém és a külvilág közé, hogy méla akvaristává tegyen.

Olyat láttam az akváriumban, aminek valószínűségéért nem okolhattam mást. És mek-
korát tévedtem!

A túloldalon egy nyikorgó biciklin közelgett, amit látomásszámba vettem. Egy vénembert
láttam eszelős vigyorral kerekezni, kék melegítőnadrágban, kigombolt viharkabátban. Már az
utóbbi is kiverte volna szememből az álmot, hiszen vagy húsz éve nem láttam viharkabátot. Aki
nem tudja, milyen egy viharkabát, annak hiába is magyaráznám.

A térde mellett kétoldalt kondorkeselyűszárnyként sepepte a földet. Az övet a küllők nyalo-
gatták hátul, ő meg nyomta a pedált hegesztőbakancsaiban, miközben alig vánszorgott.

Vegyszerteknőc az égi lefolyóban! Honnan pottyant ez ide?

Világosszürke svájcisapka éktelenkedett a feje tetején, homlokközépig húzva. A fülét ezzel
szabályozta be negyvenöt fokos szögbe. Göndör ősz haja hátul összegubancolódott drót,
hosszú és szerteálló.

Lerítt róla, hogy menő szeméttelpek a szponzorai, ám hogy milyen céllal, azt csak találgani
lehetett.

Körbepillantottam a teraszon, hogy más is látja-e, amit én.

Látta.

Rehabilitálnom kellett a szemüveget.

Minden tekintet a két roncs felé irányult, köztük az enyém is. Az első elképedést máris
követte az újabb.

Egy öt év körüli kislány ült a csomagtartón, aki az öreggel ellentétben teljesen normálisnak
látszott. Tiszta ruhácskát, fodros fehér blúzt, virágmintás szoknyát viselt. A nyeregben kapasz-
kodott és nem nézett se jobbra se balra, akárha biciklitarozék lenne, egykedvűn viselte a
láncnyekergést, sárhányócsattogást és a kacsaringók szüntelen félnyolcasát.

Nem látomás.

Rosszabb.

Az öreg a szemközti üzletsor felé navigált, majd az egyik nyárfa közelében kínos bizonyta-
lansággal addig lassított, amíg meg nem állt. Amúgy férfiasan hátralendítette a lábát, és
sikeresen talajt fogott. Közben lerúgta a csomagtartóról a kislányt.

Nyekk.

A gyermek arcizma sem rándult, szeme sem rezzent, szétvetett lábakkal ült az úton, és egykedvűen nézte jobb lábán a lecsúszott térdzoknit.

A lélegzetem is elállt.

A vén hülye azt mondta: – Hoppá! – és a képére száradt vigyorral visszatette a gyereket a csomagtartóra, aztán biciklit, kislányt odatámasztotta a fához. És még ő verte le a port fertelmes gönceiről!

Kényelmetlenül éreztem magam hirtelenjében. Kétségek kötöttek béklyóba, röhöghetnek kerülgetett, rossz volt az előérzetem. Megbűvölten bámultam a vénséget, így aztán hamarosan azt is észre kellett vennem, hogy kiszúrt magának.

Igazított egyet a menetfelszerelésén, bátorítólag/bátorítóan szélesvásznuúra sikerítette a vigyorát és megindult. Egyenesen felém.

A szemembe nézett, egyenesen. Lézeregyenesen.

Borzongott a hátam, de már későn. Komótosan az asztalomhoz ballagott, kihúzta az egyik széket és leült.

– Simon mágus vagyok. Azért jöttem, hogy megdöntsem a rendszert – mondta.

II.

És a Gála cukrászda előtt akkor pillanatokra megállt az élet. Megdermedtek a mozdulatok, egymásbaérték a jégtáblák. Megvetés lett az osztályrészem, igaz nem sokáig, mert hamarosan szedelődzködött mindenki, csak mi maradtunk ketten.

– Kérj nekem egy stamesz vodkát! Nem. Inkább egy felest, pohárka szódával – érintette meg vállamat horgas ujjával.

Váratlanul ért ez az egész. A fához támasztott gyerekről a kivénhedt szétolóra néztem és elkapott a nevetetnek. Fejtől lábíg végigliftezett bennem, fokozatosan erősödött, aztán akadály nélkül kirobbant. A térdemet csapdostam, majd feldöntöttem az asztalt, hogy egyre inkább belelendültem. Eufória könnyekkel, amin nem tudtam könnyedén túllépni miként bölcs a Náthán.

Mercedes, Mercedes, tudhattam volna, hogy a jegy erre is szól.

Bruce Lee ruszli, meg amik egy másnapos királynak kijárnak.

Merthogy tényleg nem álmodtam.

A ráncosképű kukaturkáló bedöntötte a vodkát, öblögetett a szódával és egy hátborzongató másodpercre fellebbentette szájának lottyadt függönyét agyarairól. Felül a két metsző kivételével fémkoronák, a két alsó szemfogon arany. Fogarászok rémálma.

– Apám zombi, anyám ninja, és én sem érzem magam valami fényesen – lehelte bólogatva, aztán összedörzsölte a tenyerét.

Félcintis karmai alatt a humusz virágföldzsákolókra várt.

– Most már egy kicsit jobb. Tegnap óta kereslek, azóta nem ittam egy kortyot sem, bár nincs nagy jelentősége.

Gondoltam, belemegyek a játékba, ha már idedelegált a jódolgom. Úrrá lett rajtam a játékos kedv. A tervgazdálkodásomat – mármint a gyerekcipőst – úgyis meghaladta a valóság, az öreg szélhámós jó időöltésnek ígérkezett. Kényelmes volt a szék, átjárt a reggeli. A pincérlány körülrepedesett, dezodorfelhője majdnem semlegesítette a kénköszzagot; akarhattam volna ennél többet? Azt hiszem igen, ha valaki jó előre nem semlegesíti a vészjelző rendszeremet. Csakhogy semlegesítette, épp ezért mit sem tudtam arról, hogy nem működik.

– Szóval Simon mágus.

– Aha. A világ minden tájáról.

– Ez érdekes. Nemrég azt olvastam Simon mágusról – vettem elő jólétesültégemet –, hogy korának egyik legnagyobb szélhámosa, egy közönséges sarlatán...

– Az ám! Úgy bizony! – vágott közbe büszkén. – És sűrített levegőből állított elő emberi lényeket. A régi szép idők – ábrándozott –, majd hátradőlve székén végigpillantott a fasonon.

– Az a kis szűz a biciklin, az is az én munkám – mutatott a túloldalra. – Nemrég megpróbáltam, hogy tudom-e még? Láthatod, tudom.

Felémfordult.

– Ó az utolsó törvényes boszorkányper áldozata. Egy sövénytündér. Villazsírozó. Anna Goeldi Glarusból. Glarus. A messzi Glarus. Ott élnek a marmoták fenn a hegyekben. Meg a fahágók. – Tudod, nőre vágytam, de egy megbízhatóra, és én akkor csinálok fából vaskarikát, amikor akarok. Ne is reménykedj, úgy intéztem, hogy rajtam kívül képtelen legyen mással lefeküdni.

– Lefeküdni?

– Kefélni, ha úgy jobban tetszik.

– Dehát még gyerek!

– Nyavaját. Öt-hat évesnek látszik, de kereken kettőszázöt. 1782-ben égették meg elevenen. Mostani formájában szűz, mert nem maradt rá időm. Dugásbiztos. Megdolgoztam, mivel én sem szívlelem, ha idegenek járnak rá a háztájimra.

– Megdolgozta? Mi az, hogy megdolgozta?

– Egyszerű. Mocsokkal bekensz egy tűt, aztán olyan sárba forgatod, amelyikben emberi hulla hevert, majd halotti lepélből szakítasz darabnyit és belecsavarod. A dolgot úgy igazítod, hogy a nő mindig magánál hordja, vagy a közelében legyen és kész. Ennyi. Én úgy beledugtam a blúzába, hogy még csak nem is sejtí. Amíg nála van, csak én bírom kihozni belőle az állatot. Ajánlom szíves figyelmedbe. Jobb, mint a gyűrű. Mint Hans Carvel gyűrűje, ami csak addig hatásos, amíg a középső ujjadra húzva tartod.

Ez nagyon tetszetett neki, mert újfent rámtárta az egész vaskereskedést, és hosszan vihorászott.

Én másban utaztam, nálam nem a falóra indította az ingajaratot. Kértem a következőt.

– Ez mind nagyon szép. Szépséghibája mindössze annyi, hogy tudomásom szerint Simon mágus 67-ben Rómában szerencsétlenség áldozata lett. Nem sikerült a mennybemeneteli kísérlete.

– Badarság. Egyébként nem hatvanhétben, hanem hatvanhatban. Néró egy barom volt, dagadt hólyag, történelemhamisító. Egy gyufányi lángtól betojó buzi. Az ő parancsára lett öngyilkos Lucanus az örökzöld eposztermő, a Pharsalia írója. Nagy barátom. Nem tudtam megakadályozni, mert éppen máshol remekeltem petyhüdt úri társaságokban.

Újfent vihorított egyet, tisztos úrilányt imitáló mozdulattal hátralendítve arca mellől nem létező hajának selymes tincset.

Nem talált kivetnivalót magában.

Kezdttem fülelni, ő meg ezt biztató jelnek vette.

Úgy döntöttem, hogy hagyom, hazudozza ki magát kedvére, hátha a forrás nyomára bukkanok. Megtudom, honnan ollózta össze magát ez a megzápult Münchhausen. Mivel egy szavát sem hittem el.

Zimmezum.

– Igenis sikerült felszállnom. Annyi baj történt csak, hogy a kelleténél nagyobb lendületet vettem, átzúgtam a légkörön és földközeli pályára álltam. Amiről a nérbérencek azt híresztelték, hogy a maradványaim, azok csupán ruhafoszványok és egyéb haszontalan tartozékok darabjai voltak. Előtte itt most a lehetetlen testesül meg. Hidd el, ehhez nem férhet kétség, dacára annak, hogy épeszű ember nem adna hitelt a szavaimnak, én Simon mágus vagyok!

– Én meg Nehézlehelletű Nulladik Henrik – válaszoltam neki a hülyeségzáró kínálkozó szünetében.

– Lószart. Egy óra múlva hinni fogsz nekem.

– Aha.

Honnan ismerheti ez a romhalmaz ilyen kiválóan a történelemtudományt? Egy marxista egyetemmel ékesített meg hasonlást írtam a számlájára minimálprogramként. Elmosolyodtam, hogy meg ne sértsem idejekorán. Vics FOR SALE. A mai nap jegyében. Ő meg folytatta.

– Tegezz nyugodtan. Mi rokonlelkek vagyunk. Nem véletlenül választottalak téged. Van akinek pápaszeme, van akinek püspökfalatja, van akinek barátja van, de nem minden papsajt. Egy hóbertos szédelgőre volt szűkégem, akire úgy hatnak a kísértések, mint közönséges halandókra a tolófájás. Koporsó tejszínhabbal. Érted? Megváltoztatom az életed, te meg hálából megírod az enyémet. Csin-csin. Ügyesen eladod, aztán naphosszat pénzt fogsz olvasni utána. A magad ura leszel. A magad ura, érted?

– Miből gondolod, hogy így lesz?

– Mindent tudok.

Szóhoz sem jutottam.

Az elnéptelenedett cukrászdateraszon csak a kíváncsi pincérlány cikázott denevérfülekre vágyva. A háborodott vénség beültetett egy magánakvaló hintába, amit úgy lengetett megállás nélkül, ahogyan akart, miután befogadókészségemről pontos információi lehettek. Lengetett, lengetett és kért még egy felest. Rendeltem neki, hogy levegőhöz jussak.

– Az oroszoknál szoktam rá – hunyorított és bedobta.

Nem kértem semmit. Csak hallgattam. Száraz tónak nedves partján kutykurutty.

– Szemvillanásnyi idő alatt a mennyben találtam magamat, de hiába fékeztem. Éreztem a bajt, kapálództam, tekeregtem, nyomtam a szent zagyvalékokat, nem ért semmit. Reményem sem maradt a körültekintésre. Átszakítottam a földemet, aztán úgyszólván azonnal ott súlytalankodtam a Föld körül.

– Holott tán legszívesebben Néróval fajtalanokdál volna, nemdebár? – próbáltam meg egy próbatízteletlenséget.

– Nem volt közöttünk semmi.

Nem sértődött meg.

– Pont erre gondoltam. Még ez a golyóálló hacuka sem. Ebben egy mágus sem ment volna semmire.

– Nincs jelentősége – legyintett –, odafönt megállt a tudományom. Rá kellett jönnöm, hogy levegő nélkül kizárólagos a mágia. Csak az úrben hat. Úgy értem; nagyrészt. Csekély az a varázslat, ami lezavárolhatja a bolygóra. Legalábbis a korábbiakhoz képest. Zuhantam vagy negyven kört, mire beláttam, hogy önerőből nem szabadulok.

– Aha.

– Egyáltalán nem csodálkozom, hogy nem hiszel. Ahhoz túl normális vagy, de bizonyítékokkal szolgálok neked. Talán megelégszel annnyival, hogy a szemed láttára beindítom a rendszer összeomlását. Minden rendszer összeomlását, elsősorban azonban a kedvezményezetekét. Hm. Igen. Megdöntöm a kormányt, elemeire hullajtom szét a Nagy Egyedülvalót.

– Mit?

– A mindenkori futamgyőztest. A tömegbázisost, a vetélytárstalan magányost, vagy fogalmaz, ahogyan akarsz. Nemcsak itt, mint említettem, hanem mindenütt.

Már majdnem azt hittem, kezdem érteni, mit lotyog. Makacsul megtelepedett bennem egy kifejezés. Túl p a l l é r o z o t t . A lerobbant külsőhöz képest a szöveg.

– Mindezt te egyedül. Értem. Az idegenek hazamennek, az egykori eszme mutánsai megbocsátanak azoknak, akik ellen vétkeztek, lemondanak a kényük kedvéről, visszavonulnak celláikba és hamuval hintik a fejüket vezeklés közben, mert te a fékevesztett eleganciád és varázslatos képességeid segítségével erre rábírtad őket.

Az utánzás bűnébe esve így próbáltam meg félkézzel asztaliteniszezni egy kedves barátomra emlékezve.

– Nem egészen. Az idegen hadak elmennek, a többi nagyjából megfelelő, mondhatnám azt is, hogy jó irányba tapogatózol.

– Szemernyit sem hiszek a szemfényvesztésben öreg!

– Nagyon helyes. Én sem. Értelem, logika, szellem. Nem a természet alkalmazkodik hozzánk.

– Szóval?

– Elmennek az álvilágiak, süllyesztőbe a szolgák java, a többi már nem az én dolgom.

– Álvilágiak?

– A meghívottak. Tudod, akinek majdnem minden mindegy, mert ellenőrizhetetlenné tették a sűrűjét. Veletek szívtatták a mezítlábas Kossuthot, hogy negyvennyolc mellett tegyék le a voksot.

– Jajdeérdekes. És mikor indulnának megismerni szép hazájukat?

– Jövő ilyenkorra a lényeg már mögöttünk. Csak egy kis homokot hintek a csapágyakba a te segítségoddal.

– Hurrá. Van más is, vagy megelégszel mára ennyivel?

– Hát hogyan!

Fülig ért a szám. Magyarországon a Hülyék Királya. Nálam vendégeskodik. Lesz mivel szórakoztatnom Mercedest estére. Szerteszáguldott tagjaimban a szerelem; ő te drága, hamvas Mercedes, gondozóm, testem, lelkem ápolója!

Szinte már kérdéseket sem mertem feltenni, holott néhány aktuális ott tolakodott valahol a Lehár kehely lejárataánál. Bizonyisten a szeme sem állt jól, furán, szúrósan tekintett rám. Várt, aztán a messzi távolból, megváltozott hangon belémtráfált:

– Mercedest mára felejtse el, dolgunk lesz.

Leesett az állam, pedig még a jajdeérdekesre nem is válaszolt.

– Honnan...

– Mindent tudok. A harmadik évezredemet taposom, Mercedest én küldtem rád. Azt, hogy némi fogalmad van Simon mágusról, szintén nekem köszönheted. A démonológusokkal és más szarrágókkal folalkozó könyveket a múltkor én vettem meg veled. Miattam olvastál asztrológusokat s hasonló öklendezőket. Az én kezem volt benne. Nem gyanítasz semmit?

Heves mozdulattal lejjebb rántotta a svájcisapkáját.

– Ma behintjük a homokot az összes eszemben csapágyba, téged hagylak fejbenjámi, és közben diktálom az iramot. Érthető?

Régről ismert gondolatok kezdtek henteregni bennem. Klasszikusok. Az összes klasszikus az én lepedőmon adta a kilincset egymásnak szinte bagóért. Nyeltem is meg nem is.

– Jó. Ha akarod tudni, megmondom ki vagy te. Igazolásképp.

Nem akartam tudni.

Gondoltam, épp eljött ez ideje, hogy a magam javára fordítsam ezt az elszabadult reggelt.

– Állj! Előbb egy kis bizonytságot szeretnék. Egy parányi varázslatot, egy apró csodát, de most, hogy esetleg gondolkodóba essek, hátha mégsem vagy teljesen tökkelütött.

Muszáj volt felsrófolnom magamat, mielőtt teljesen elszabadul a mennyeknek országa, vagy a lejjebb levő.

– Helyes! Ez az! Tökkelütött! A bizalom kezdete.

Odaintette a pincérlányt és fizetett.

Ő fizetett. Le nem vette rólam közben a szemét.

Beletúrt viharkabátja zsebébe, elővett egy marék pénzt és kiválogatta belőle a forintokat. Eltartott egy darabig. Nemcsak amiatt, hogy közben engem figyelt. Merthogy a pénz származási helyéről első pillantásra megállapíthattam: a világ minden tájáról.

Zimmezum.

Gyűltek ellenem a bizonyítékok.

Firkált valamit a számla hátuljára, de letakarta, úgy tette elém az asztalra.

– Mennem kell, mindjárt tíz. Egy óra múlva találkozunk az Aranycsákányban. Pontos legyél! Ezt a jégesőpannát vidd magaddal!

– Mit? Hogy?

– Annát. Ha akarod, leveheted a bicikliről. Tud gyalogolni, nem gyerek már.

Rámnézett és elhallgatott.

Talán látta, hogy kezdem a másik végén kezdeni. Vagy éppen emiatt tekert még egyet rajtam.

– Ha bizonyosságra vágysz, pisiltesd meg Annát valahol. Kukkants a szoknyája alá. Stigma diaboli. Ő ott hordja. Kevesellni fogod, de több a semminél.

Mutatóujját felemelte, fintorgott egyet és válaszomba sülve otthagytott. Eltűnt. Nyakamba varrta a kis szüzet. Még sosem voltam szüzzel. Mit kell ilyenkor csinálni?

Kivettem a hamutartó alól az összehajtogatott számlát, kisímitottam. Ez állt rajta:

S A T O R

A R E P O

T E N E T

O P E R A

R O T A S

Ez ám, és semmi más. K i v o l t a m segítve.

Végre egyedül. Kezdtém a lehetetlennel. Úgy tettem, mint aki végiggondolja, hogy mi is zúdult rá röpke negyedóra alatt, és úgy döntöttem, hogy megy a kórság az Aranycsákányba, még folytatódik ez a mittudoménmi. Hallucináció ide, hallucináció oda, nem hinném, hogy beteg vagyok.

Éktelen ordítás riasztott.
Anna üvöltött a nyárfa tövében.
Rádólt a bicikli.
Zsebrevágtam a számlát és rohantam.

III

Lestem jobbra-balra futás közben, de a kutya sem volt rám kíváncsi. Ahogy leemeltem a kölyökről a biciklit, azonnyomban abbahagyta a sivalkodást. Nem könnyezett, felállt, megigazította a zokniját, szoknyáját. Hátravetette a haját és rámnézett.

A szája szöglete huncut kanyart vett felfelé.

– Semmi baj kislány – kezdtem, de csípőből tüzelt, akár a filmbeli cowboyok.

– Kislány az öreganyád. Anna Goeldi vagyok Glarusból. Ne tégy úgy, mintha Simon nem sikerítette volna bele apró agyadba az imént. Ha kívánod, fogalmazhatok közhasznúban is. Ma van a 205. születésnapom, és téged kaplak ajándékba, mielőtt éjfél üt az óra.

Nagyszerű gondoltam –, nyílt nap az örültekházában. Hangja Janis Jopliné az utolsó koncert után és a sokadik liter előtt. Egy koravén gyerekből gőzmozdonnyal keresztezett körfűrész-hang, férfias rekedtséggel kísérve.

Órület. Éjfél üt az óra. Méghogy éjfél üt az óra. Miféle óra ütne itt ebben a városban egyáltalán?

Mindegy, játsszuk végig!

Egy időre örökre megjegyzem ezt a napot úgyis. Kongtam csak, s álltam bebarnulva, miként a menetvesztes műzlimedve.

– Hogy mondd kedves?

– Anna. Nevezd Annának. Tudod, az eredeti testemet elégették, de idejében elillantam és Simon kiváltott. Féltékeny, önző, perverz disznó, bár a választásáért néha szeretettel gondolok rá. Azt mondta, nem bírná elviselni, ha mással is összedörgölődnék. A beteges agyával úgy gondolja, ha gyerekestben rejteget, megússza.

Simonra gondoltam. A bombabiztos megoldásra. Agya rakétasilóira.

– És a tű?

Anna legyintett. – Ugyan! Simon deleje már csak félgőzzel üzemel. A súlytalanság megviselte. Mielőtt bevarrta a ruhámba, kicseréltem egy közönséges tűre. Nem is gyanítja, holott az orra előtt csináltam, míg a cérnák között matatott.

Jött nekem Solingennel, aki a késélt feltalálta. Könnyed közvetlenséggel magyarázott, akár egy órányi távollét múltán feltűnt ismerősnek.

Kínosan éreztem magamat. Kölyökvénasszony oktat egy kisváros nyugalmas utcájában fennhangon, betöltve a délelőtt enyhítő varázslatát szavai zajával. Rádadásul engem itt ismertek, tizenöt éves helybéli tanárkodásomnak köszönhetően.

Most kutykurutty vagy zimmezum?

Tényleg úgy tűnhetett, mintha közünk lenne egymáshoz.

Megfogta a kezemet.

– Menjünk.

Erre aztán lecövekeltem. Földhöz szegezett egy gondolat. Hogy ez eddig nem jutott eszembe!

– Várj csak! Hogyhogy ti ilyen remekül beszéltek magyarul? Tudtommal...

– Nem beszélünk sehogyan. Egyetlen ismert nyelven sem. Csak te hallod úgy, mert úgy akarsz hallani. Jut eszembe; nem is mondtam az előbb, hogy én alapvetően interszexuális vagyok

– Nem. Ezt még nem mondtad.

Keresztező Szent János, Micsurin kertésze, mi van itt?

Blúza nyílásába tévedő szemem különös nyakéken akadt meg. Egy rövid aranyláncon függő keresztben, csak hogy ez nem a megszokott módon, hanem fordítva lógott. Ráadásul semmi szeglet, kiszögellés, hanem lekerekített formák, közel elliptikus alakzatok. Két mogyoró nudli-végen.

Anna kiszúrta, hogy mit nézek.

– Majdnem elfelejtettem! – azzal benyúlt a blúz zsebébe.

– Guggolj le légyszíves!

Zárlatos maradt továbbra is az agyam, nem ellenkeztem. Egy medált vett elő, amit fejemet átkarolva akasztott a nyakamba. Sokáig szerencsétlenkedett vele, széna és virágillat áradt a ruhájából. Nem is áradhatott más, nem is számítottam másra.

– Szép vagy és kívánlak – mondta, amikor elengedett.

– Nem én vagyok a hárslevelű – közöltem vele a kiábrándító hírt.

Vékony bőrszíj tartotta a medált, kézbevettem és megtapogattam, hogy legalább a látásomról legyenek hiteles és megnyugtató ismereteim. Aztán a bőrszíjat húzogattam végig az ujjaim között.

– Simon ilyet hasítana a hátadból, ha rájönne, hogy szeretkeztünk.

Ahogy mondani szokás, erre már elborított a nagy lötytös indulat, úntam a csevelyt.

– De nem szeretkeztünk, és nem is fogunk, hagyd már ezt a marhaságot. Gyerek vagy még, azaz...

– Ugyan! Mielőtt éjfél üt az óra, az enyém leszel.

– Itt nem ütnek az órák, csak a kétkezü munkások, ha duplán látják a feleségüket, értsd már meg!

– Nem számít, menjünk. Hozd a biciklit és mutasd az utat, mert én nem ismerem.

Még az sem jutott eszembe, hogy legyintsek. A medált a tenyerembe fektettem, hátha segít. Így nézett ki:

– Mindenkinek megvan a maga keresztje – kuncogott a kis boszorkány. Felkaptam és a csomagtartóra ültem.

– Néha szinte hiányzik, hogy hülyét csináljanak belőlem.

Megindultam a buszpályaudvar felé. A parkon keresztül megyünk, döntöttem el magamban.

– Legyen – mondta Anna, mielőtt bármit is közöltem volna velem.

IV.

Helyénvalónak tartottam egy kis számvetést; mibe is csöppentem én bele?

Mert a bicikli valóságos volt. Valóságos roncs. Rozsdás, ütött-kopott Csepel, jóval túl az alkonyon. Nem a vörös, hanem a fekete, laprugónyerges. Valóságos volt a gyerek is hátul a csomagtartón, a nyikorgás is, az utca is. Aki látott, azt hihette, a kislányomat tolom, s nem telik egyébre, hogy feltűnési viszketésemet közzétegyem. Az cseppet sem izgatott, hogy a kerékpárkövület szemet szűrt – szűrhatott –, mert a gátlásos korszakom is túljutott már a delelőjén.

Egészen addig nem izgatott, amíg a szemem meg nem akadt valamin. Már a platánok alatt jártunk, a murvával felhintett sétányon, amikor belémállt a nehézség.

A tartóban, a pumpa helyén egy gumibot szürkület.

Egy tökéletes, szabvány gumibot.

A francba!

A nyelén fehér betűkkel: TENET made in CZECHOSLOVAKIA.

– Hohó, hé, állj, stop! – rikoltoztam, mint akit közrefogtak a nyáladzó kannibálok ebédját.

– Mi ez itt? – fordultam Annához, tömény undorral mutatva a gumibotra.

– Simon mágus varázsvesszeje. Ezzel dönti meg a rendszert. A rendszereket. Mindegyiket. Annak közönyétől elképedtem.

– Hogyan?

– Az oroszok teljesen felhergelték. Nem tudott tőlük majd húsz éven át megszabadulni. Lelépni. Ez aztán tisztességesen meggyötörte, mert alapjában kérdőjeleződtek meg a képességei. Miután többszörösen elöntötte az epe, úgy határozott, hogy vége az előadásnak. Le a függönyvel! Kihaszánlt valami apró hibát, aztán elszelelt és kezdte hinteni a homokot a csapágyakba.

– Ezt már hallottam.

– A saját fegyverüket adja a kezükbe, és mondanom sem kell, hogy ezt a fegyvert kiválóan ismerik és szakszerűen használják. Csak épp azt nem érik fel ésszel, hogy magukat ikszelik ki vele Simon fondorlata miatt. Eddig megy minden, mint a karikacsapás.

– Nem sokat vettem észre belőle.

– Mert csak a felszín látod, a mázt, ami még tart. Belül rohad az egész. Simon csak összeérinti a végződéseket. Kezet a kézbe. Beadja a gyorsítót. Fű alatt játszik. Lót-fut, hogy mindenhol időben köphessen bele a levesbe.

– Ez röhejes. Úgy gondolod, hogy az ember fogja magát, beleköp a levesbe, aztán el is intézte a dolgot? Azt állítod, hogy holmi hókuszpókusszal elérheti, ami eddig senkinek sem sikerült.

– Nem hókuszpókusz, erőszak és felismerés. Észrevétlen, totális erőszak. Simonnak van egy mondata, hatékonyabb a radioaktivitásnál. Azzal kaszál; időben bedobja és kész.

– Kacagnom kell. Hogyan szól ez a mondat?

– Kidolgozta az ellenmarxizmust. Latrina Magicának hívja. Biztosíthatlak, hogy sóval hinti be vele az egész kísérleti telepet. Azt mondta, hogy eljött a szellemforradalom ideje, és ő egy nagy szellem, ez tagadhatatlan. Csodálom, hogy ennyit kibírt a gyomra, de mondtam már neked, hogy csak félgőzös, a saját korlátai akadályozták, nem tudott miattuk előbb előjönni a trükkjeivel.

– De milyen mondatról van szó?

Annára meredtem, aki tisztában lehetett azzal, hogy kapitális baromságnak tartom minden szavát. Ennek ellenére szerettem volna fenékiig hörpinteni a kabarékoktól. Ki akartam használni a szerencsémet, ami terven felül ölembe pottyantott egy ingyencirkuszjegyet. Kutykurutty.

– Nem mondom meg. Én Simon sűrítménye vagyok és szélnekereszt, ha eljár a szám. Ráadásul – és kivételesen – ebben az egyben igazat adok ennek az aberrált szarházinak. Minden rendszert meg akar dönteni, és ezt helyeslem. Az anarchiát sem hagyja ki, mint a rendszertelenség rendszerét. Mindent, amíg le nem csillapodik a mérge, aztán majd más elfoglaltság után néz, feltéve, ha nem adja ki útját végleg a mágia. – Az igaz, hogy nem mindenható, mert annak már lejárt az ideje, de még mindig képes összeugrasztani a hülyéket egy selejtezőre. Egyszerűen úgy alakítja a dolgokat. Létrehozza a megfelelő konstellációt. Csak ne lenne annyira kiszámíthatatlan!

Hallgattam Annát, és egyre erősödött bennem az az érzés, hogy nekem lyukat beszélnek a hasamba. Kezdem bánni, hogy az elmekórtan sosem érdekelt igazán. Ki játszatja velem ezt a játékot? Hibbantak majálisa, ahol ingyen szédülök mindenféle centrifugákban! Nem kimondottan dicsőséges szerep.

Toltam tovább a biciklit az Aranycsákány irányába és az idő múlására bíztam a megoldást. Nem tudtam ennél jobbat. Zimmezum.

Elárulom a titkot: az Aranycsákány a város számtalan vendéglőinek egyike. Az örökkévalóságnak épült alrealista stílusban; masszív, túlméretezett és ronda. A ligeten túl egy dombon áll, közvetlenül az isten háta mögött.

A népnyelv csak Hugyozni Muszájnak hívja, tán a sörkínálata miatt, tán azért, mert a népnyelv ilyen. A hozzávezető lépcsőket meg sztálingrádicsnak, de mint egyéb esetekben, úgy most is nyugodtan kijelenthetem; nem ez a lényeg.

A lépcsők, akárha emlékműhöz vezetnének; a vendég ünnepélyes léptekkel közeledik, ha akarja, ha nem, idézve ezzel távoli világok divatját.

Már majdnem félúton jártunk, amikor eszembe jutott a számla.

Megálltam, előkotortam és megmutattam Annának az egymás alá írt szavakat.

– Szerinted ez mit jelent?

– Semmit – válaszolta.

Egy ideig hallgatott, aztán a gumibot nyelére emelte mutatóujját.

TENET made in CZECHOSLOVAKIA.

– Tegyéi le, pisilnem kell.

Közvetlenül az út mellett megállt a pázsiton, és hóna aljái felhúzta a szoknyáját. Nem viselt alsóneműt. A szeméremdombján nagy anyajegy barnállott. Kávébab formájú.

Virágéknál ég a világ. Karakter: megfogható. Megfejtés: test. "A földben az gnómok, lemurok vagy zörgősmanók, sylphek, monthánok és zonettik, az kiknek monstrijai az pigmeik

vagy helybeli manók, az levegőben az umbrates, sylviestres, satyri, az kiknek monsráji az gigantes vagy órjasok. A tűzben vagy az égben az vulkanales, poennates, salamandrac, superi, az kiknek monsráji az zundelek” – indult meg bennem a hegyomlás Simon mágus ajánlott olvasmányai révén.

Egy darbig így állt ott, aztán a sarkaira ereszkedett.

Stigma diaboli.

Nem sok, de ez is valami. Hogyha hinnék benne. Kutykurutty.

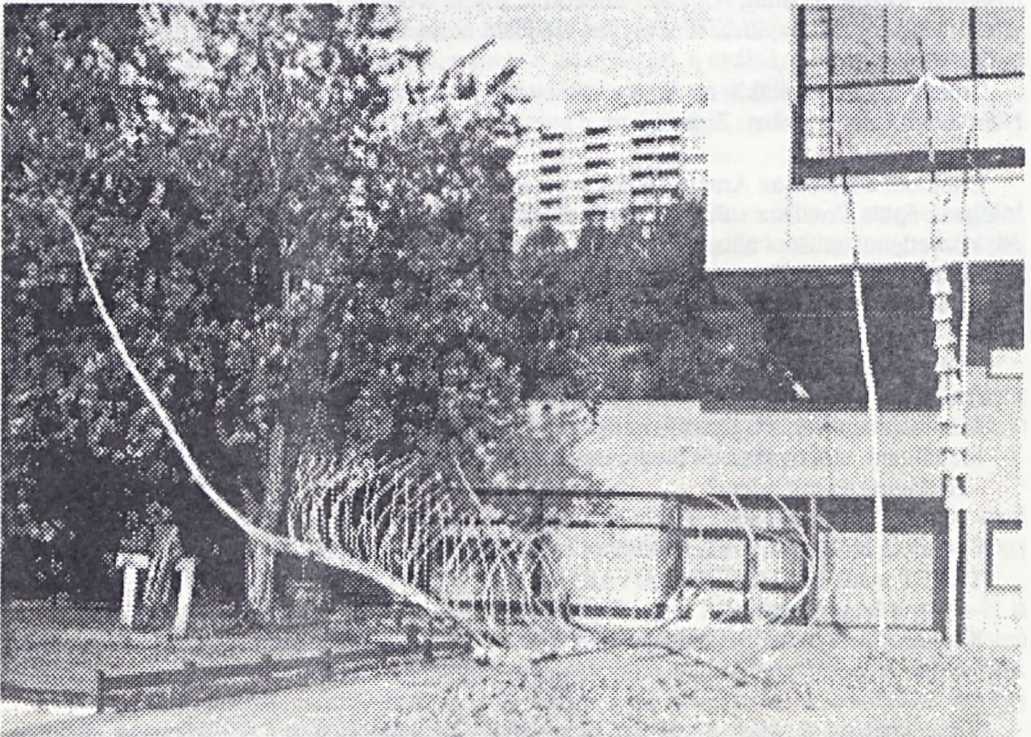
Nem pisilt, várt.

– Szeretném, ha idejőnnél és néznél.

– Micsoda?

– Gyere ide és nézz, mert csak akkor tudok pisilni. Siess. mert szétreped a hólyagom!

(A kisregény folytatása következő lapszámunkban.)

VARGA GÉZA FERENC: Az indiánokért 1492–1992